

พื ม ๗๖ ถั ำ
สำนักพิมพ์

เมื่อการทำให้ความปรารถนาสุดท้าย
ของเหล่าดวงวิญญาณเป็นจริง...เป็นหน้าที่ของเธอ

THE LAST WISH

เพียงใจ
ปรารถนา

ของขวัญกล่องเล็ก

๑

หมดสิ้นลมหายใจ กลายเป็นร่างไร้วิญญาณ

**“หากรักตัวกลัวกรรมอย่าทำชั่ว จะหมองมัวหม่นไหม้ไร้ราศี
หากรักตัวกลัวกรรมต้องทำดี จะได้มีชีวิตดีพันทุกขภัย”**

ทุกอย่างที่อยู่เบื้องหน้าว่างเปล่าชาวโพลนราวกับดินแดนแห่ง
ความฝัน...

ร่างกายคล้ายถูกพรากพละกำลังไปจนเหือดแห้ง...

มวลสารที่เคยกดทับลงบนบ่าสลายหายไปจนหมดสิ้น...

ไม่มีแม้แต่เสียงที่เคยสร้างความสับสนวุ่นวาย...

ไร้ซึ่งการเคลื่อนไหวใดๆ...

เสียงจัน วังเปล่า...

ราวกับมีเพียงเธอที่ครอบครองที่แห่งนี้...

“วิญญาณหมายเลข ๒๔๐๙๐๙๗๗๗”

เสียงแหบแห้งที่ได้ยินทำให้ดาริกาหันหลังขวับ ดวงตากลมโถมอง
ชายชราในชุดสูทเรียบหรูสีขาวย้วยแหวดางจนสนทันที เส้นผมยาวสลวยของ

เขากลายเป็นสีชาวโพลนตั้งแต่โคนจตปลาย นัยน์ตาภายใต้แว่นครอบหนาสีทองแลดูนิ่งสงบ ขณะที่มือข้างหนึ่งทาบทอกราวกับแสดงการต้อนรับ

“ยินดีต้อนรับเข้าสู่จุดพักวิญญูณครับ”

“จุดพักวิญญูณ?”

“สถานที่ที่อยู่กึ่งกลางระหว่างโลกมนุษย์กับสรวงสวรรค์ และยมโลก...”

ดาริกาเผลอกัดริมฝีปาก สองขาก้าวถอยหลังโดยอัตโนมัติ ภาพความทรงจำสุดท้ายที่ระลึกได้คือแสงสว่างวาบจากไฟหน้าของรถบรรทุกคันหนึ่งที่พุ่งตรงเข้ามาด้วยความเร็วสูง ขณะที่โสตประสาทได้ยินเสียงปะทะกันอย่างแรงระหว่างรถของตัวเองกับรถคู่กรณี

แล้วทุกอย่างก็ดับวูบลง...

“คุณดาริกา...”

หยุดน้ำใสไหลรินจากดวงตา แม้มันกายหายหมดสิ้นลมหายใจ หว่าน่าแปลกที่ดาริกายังรู้สึกเจ็บปวดทรมานจนหลังน้ำตาได้อยู่อีก

ความตายเกิดขึ้นง่าย ๆ แบบนี้เองสินะ...

ยังไม่ทันได้เอ่ยคำลา ไม่มีเวลาได้เตรียมตัวเตรียมใจ ร่างกายเธอสูญสลายง่าย ๆ ภายในเสี้ยววินาทีเท่านั้นเอง...

“ยินดีด้วยนะครับที่การเดินทางอันยาวนานของคุณสิ้นสุดลงแล้ว...”

ริมฝีปากอิมเผยอขึ้นราวกับจะพูดอะไรบางอย่าง ประโยคมากมายวนเวียนอยู่ในหัว หว่ากลับคัดสรรคำที่เหมาะสมที่สุดออกมาไม่ได้ ทุกอย่างในตอนนั้นก็กลับตาลปัตรจากหน้ามือเป็นหลังเท้าโดยที่เธอไม่ทันตั้งตัว

เธอตายแล้ว...

เธอตายแล้วจริงๆ...

เธอกลายเป็นวิญญูณเร่ร่อนในวัยเพียงยี่สิบหกปี...

“ผมชื่ออ๊กโกะนะ* ครับ เป็นผู้ตรวจสอบประจำจุดพักวิญญูณแห่งนี้ หน้าที่ของผมคือการนำทางดวงวิญญูณแต่ละดวงไปยังแท่นพิพากษา...”

แม้จะยังสับสนงุนงงกับการเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นอย่างกะทันหัน

แต่ดารีก็รีบยกมือปาดน้ำตา แล้วค้อมหัวทักทายอีกฝ่ายอย่างมีมารยาท ขณะที่ชายชราภ้มลงอ่านสมุดเล่มหนาที่อยู่ในมือต่อด้วยสีหน้าเคร่งขรึม

“คุณดารีกา รัตนดิลกกุล อายุยี่สิบหกปี เวลาเสียชีวิต... เอ?”

ดวงตาสีนิลจับจ้องคนที่พลิกหน้ากระดาษซ้ำไปซ้ำมาอย่างไม่เข้าใจ ทั้งที่น้ำเสียงเป็นแบบนี้ ทว่าสีหน้าของอักโกระไม่ได้บ่งบอกอารมณ์ใดเลย ลักนิต

“ทำไมล่ะ ทำไมเป็นแบบนี้...”

“เกิดอะไรขึ้นหรือคะ”

“ในสมุดบัญชีรายชื่อไม่มีรายละเอียดการเสียชีวิตของคุณครับ”

“คะ?”

ไร้คำอธิบายจากผู้ตรวจสอบวิญญาณ เขาเดินกลับไปยังโต๊ะทำงาน สีขาว ก่อนจะรื้อคั่นกองเอกสารที่วางอยู่บนโต๊ะด้วยท่าทางงุ่นง่าน เมื่อเห็นว่าอีกฝ่ายไม่สนใจการมีอยู่ของตน ดารีก็มองไปรอบๆ เพื่อพิจารณาสถานที่แห่งนี้

จุดพักวิญญาณมีลักษณะคล้ายห้องขนาดเล็กที่ดูเรียบง่าย แต่กลับให้ความรู้สึกสงบนิ่งอย่างประหลาด...

นอกจากโต๊ะทำงานที่มีตั้งกระดาษกองสูงเต็มหัวแล้ว สิ่งที่สะดุดตาอีกอย่างคือประตูสีขาวสองบานด้านหลังที่เหมือนกันจนแทบจะแยกไม่ออก หากก้าวออกจากประตูเหล่านั้นไปแล้วก็ไม่ว่าจะต้องพบเจอกับอะไรบ้าง

สวรรค์ ยมโลก พรโลก...

สถานที่หลังความตายในจินตนาการของมนุษย์ที่เธอเคยได้ยินตั้งแต่ยังไม่หัดเดินด้วยซ้ำ...

“ทำไมล่ะ ทำไมถึงไม่มี...”

*อักโกระ เป็นหนึ่งในธรรมลึบประการแห่งทศพิธราชธรรม หมายถึง ความไม่โกรธ ไม่ผูกอำนาจ หรือว่ามีความเมตตาเป็นธรรมประจำใจอยู่เสมอ

เสียงพึมพำของอักโกระดึงความสนใจของดารีกาได้อีกครั้ง เขารื้อค้นเอกสารอย่างเร่งรีบ ก่อนกดโทรศัพท์หาใครบางคน ไม่นานก็มีกระดาดข่ม่วนหนึ่งปรากฏขึ้นตรงหน้า สีหน้าของผู้ตรวจสอบวิญญูณเคร่งเครียดระหว่างที่คลี่กระดาษออกอ่าน พออ่านจบเขาก็ผุดลุกขึ้นเดินมาหาเธอ

“ในฐานะตัวแทนของยมโลก ทางเราต้องขอภัยเป็นอย่างสูงสำหรับความผิดพลาดที่เกิดขึ้นด้วยครับ...”

ชายชราค่อมหัวให้ดารีกาเก้าสิบองศา สีหน้ามีร่องรอยของความรู้สึกผิดระคนสับสน การที่มีคนขอโทษเธอด้วยท่าทีนอบน้อมจริงใจอย่างสุดซึ้งทำให้หญิงสาวถึงกับผงะถอยหลัง ใบหน้าปรากฏริ้วรอยของความงุนงงอย่างชัดเจน

“เอ่อ...เกิดอะไรขึ้นหรือคะ”

“คุณดารีกายังไม่สิ้นอายุขัยครับ เป็นความผิดพลาดของจีพีเอสยมโลกที่พาคูณมาที่นี่...”

“คะ?”

“หลังจากที่มนุษย์สิ้นใจแล้ว จีพีเอสยมโลกจะจับกับตัวรับสัญญาณในดวงจิตสุดท้ายของวิญญูณ แล้วนำทางมาที่นี่ครับ...” อักโกระอธิบาย “แต่เนื่องจากคุณดารีกายังไม่สิ้นอายุขัย จีพีเอสยมโลกจึงไม่ควรทำงานในตอนนั้น การที่คูณมาที่นี่เป็นความผิดพลาดใหญ่หลวงที่ไม่เคยเกิดขึ้นมาก่อนตลอดระยะเวลาหนึ่งหมื่นปีที่ผ่านมาของยมโลกครับ”

ริมฝีปากหยักสวยเผยอขึ้นราวกับจะพูดอะไรบางอย่าง สมองจับต้นชนปลายไม่ถูกกับคำตอบที่ได้รับ แม้ในหัวจะมีคำพูดนับพันนับหมื่นอยากเอ่ยแต่กลับไม่รู้ว่าจะต้องตอบอย่างไร

“ทางยมโลกพยายามจะแก้ไขสถานการณ์ที่เกิดขึ้น แต่เป็นเพราะดวงวิญญูณของคุณในตอนนี้อ่อนแอมาก ทางเราจึงไม่สามารถส่งคุณกลับเข้าร่างได้ทันที ท่านประมุขอวีโรธนะ” จึงเสนอให้คุณเพิ่มพลังวิญญูณให้แข็งแกร่งขึ้น โดยการทำการกิจพิเศษครับ...”

ดารีกายกมือกำยหน้าผาก ใบหน้าขาวซีดไม่ต่างจากไก่ต้มไห้วเจ้า

งานตรุษจีน ถึงจะรู้อยู่แล้วว่าตัวเองเป็นคนไม่มีโชค แต่ก็ไม่ได้คิดว่าดวงสวย
ได้ถึงขนาดนี้

“ถ้าคุณทำให้วิญญาณทั้งสี่ดวงบรรลุลความปรารถนาสุดท้ายได้ภายใน
ระยะเวลาแปดเดือน พลังวิญญาณของคุณจะมากพอที่จะกลับเข้าร่างได้ครับ
แต่หากทำไม่สำเร็จ คุณจะกลายเป็นดวงวิญญาณโดยสมบูรณ์ แล้วก็ต้อง
เข้ารับการพิพากษาจากท่านประมุขครับ”

“แล้วสวรรค์ล่ะคะ ทำไมหนูถึงไม่ได้ขึ้นสวรรค์ล่ะ”

ดาริกาถามต่อหน้าชื่อ พอเจอคำถามนี้เข้าไป คือเรียวยของอักโกระ
ก็ขมวดมุ่น ดวงตาหลุบลงคล้ายกระอักกระอ่วน สีหน้าบอชั้วว่าเขาสงสัย
ว่าทำไมเธอถึงกล้าถามคำถามนี้

“โอกาสที่มนุษย์คนหนึ่งจะได้ขึ้นสวรรค์ยากเย็นยิ่งกว่าการงมเข็ม
ในมหาสมุทรเสียอีกครับ ต้องบำเพ็ญทานบารมีมากกว่าหนึ่งล้านแต่มนุญ
แล้วก็ต้องไม่เคยข้องแวะกับอบายมุขหรือความชั่วทั้งปวงด้วย”

แฟนตาของดาริกาไหวระริก ความน้อยเนื้อต่ำใจเล่นพล่านไป
ทั่วร่างอย่างยากจะยอมรับ ด้วยสมัยยังเป็นมนุษย์ ดาริกามั่นใจเต็มเปี่ยม
ว่าอย่างไรเมื่อวายุชนม์ สรวงสวรรค์ย่อมอ้าแขนรับคนดีต้นแบบอย่างเธอ
ไปเป็นเทพยดานางฟ้า

แล้วเธอไม่ดีตรงไหน!

ดาริกาลังสมความดีมาแล้วทุกรูปแบบ ทั้งบริจาคโลหิต ให้อาหาร
หมาแมวจร พาคนตาบอดข้ามถนน ใส่ซองทำบุญให้ศพไร้ญาติ นั่งสมาธิ
สวดมนต์ก่อนเข้านอน เวียนเทียนทุกวันพระใหญ่ แล้วไหนจะลูกให้เด็กบน
รถเมล์นั่งอีก

เธอเป็นคนดีมากนะ...

^๒ อวีโรชนะ เป็นหนึ่งในธรรมสิบประการแห่งทศพิธราชธรรม หมายถึง การยึดมั่นในธรรม
การยึดความเที่ยงธรรม และความถูกต้องเป็นที่ตั้ง

เป็นคนดีมากจริงๆ

แล้วเธอก็มั่นใจว่าตัวเองดีที่สุดในโลกนี้แล้ว!

แต่อย่างว่าละนะ ขนาดเจ้าชายลิทซ์ตะยังต้องเผชิญวิบากกรรม
สารพัดกว่าจะตรัสรู้เป็นองค์พระสัมมาสัมพุทธเจ้าได้ การจะฝ่าด่านเคราะห์
เพื่อบรรลุเป็นอรหันต์ของเธอก็คงไม่ใช่เรื่องง่ายเหมือนกัน

“ว่ายังไงครับ คุณจะทำอย่างไรกับข้อเสนอนี้ใหม่”

ดารีกาถอนใจยาว นรกก็ไม่อยากลงไปเหยียบ ส่วนสวรรค์ก็ไม่มีโอกาส
ได้ขึ้น ดังนั้นเหลือเพียงทางเลือกเดียวแล้วคือตกลงรับข้อเสนอของยมโลก
ทำภารกิจช่วยเหลือดวงวิญญาณทั้งสี่ดวงให้สำเร็จ เพิ่มพลังวิญญาณของ
ตัวเอง แล้วกลับไปยังโลกมนุษย์เพื่อสะสมแต้มบุญต่ออีกครั้ง

“แล้วฉันต้องทำอะไรบ้างเธอคะ”

“เดี๋ยวจะมียมทูตมารับคุณครับ เขาจะเป็นพี่เลี้ยงคอยช่วยเหลือคุณ
นั่นไงเขามาพอดีเลย”

ร่างสูงของใครบางคนก้าวเดินเนิบนาบมาหยุดตรงหน้า เสียงฝีเท้า
ของเขามั่นคงกว่าแผ่วเบาจนแม้แต่คนที่หูดตาประสาทไวอย่างดารีกาเอง
ก็ไม่ทันสังเกต ชายหนุ่มค้อมตัวลงเล็กน้อยเป็นเชิงทักทาย ก่อนที่ริมฝีปาก
สีแดงชาดจะเอ่ยด้วยน้ำเสียงเคร่งขรึม

“ผมมารับคุณครับ...คุณดารีกา”

ดวงตาสีดำสนิทคู่นั้นช่างดูคุ้นเคยอย่างประหลาด ใบหน้าของเขา
เคร่งขรึมไม่แสดงอารมณ์ใด ทว่าน่าแปลกเหลือเกินที่อยู่ๆ การปรากฏตัว
ของชายผู้นี้ก็ทำให้หัวใจของดารีกา...เต้นระรัวยิ่งกว่าครั้งไหนๆ ได้อีกครั้ง

๒

หญิงสาวครึ่งคนครึ่งผี แสนโชคได้เป็นคู่หูเจ้าชาย

แม้อักโกธจะไม่แสดงท่าทีใดต่อการปรากฏตัวของดารีกาที่จุดพักวิญญาน ทว่าที่ห้องประชุมใหญ่ตั้งแต่วันที่ที่ดวงวิญญานของหญิงสาวเหยียบย่างลงบนพื้นยมโลก กลับมีเสียงถกเถียงกันดังสนั่นไม่ต่างจากพายุโหมแผ่นดินไหว

การประชุมด่วนของยมทูตหัวหน้าแผนกและประมุขแห่งยมโลก...

“บ้าไปแล้ว! บ้าไปกันใหญ่แล้ว!”

“เป็นไปได้ยังไงที่ส่งวิญญานกลับเข้าร่างไม่ได้! เธอยังไม่ตายสักหน่อย จะให้อยู่ที่ยมโลกได้ยังไง!”

“ก็ถ้าแผนกทะเบียนราษฎรไม่ทำงานพลาด เหตุการณ์นี้ก็คงไม่เกิดหรอก!”

“อย่ามาโทษพวกเรานะ! แผนกกลยุทธ์ต่างหากที่เป็นคนตัด Budget ที่ใช้ปรับปรุงระบบจีพีเอส ไม่งั้นจะมีเหตุการณ์แบบนี้ได้ยังไง!”

“เรื่องอะไรมาโทษคนอื่น เป็นความผิดคุณนั่นแหละ!”

ท่ามกลางการสาดโคลนไปมาระหว่างยมทูตหัวหน้าแผนก บุรุษที่นั่งอยู่

บนบัลลังก์ยังคงหลับตาพริ้มไม่เอ่ยวาจา มือข้างหนึ่งกุมขมับ ขณะที่อีกข้างวางพาดกับพนักเก้าอี้ ท่าทางคล้ายกำลังหนักอกหนักใจกับสถานการณ์ในตอนนี มีเพียงหญิงสาวที่ยืนสงบเสงี่ยมอยู่ด้านข้างที่รู้ว่าชายผู้นี้ไม่ได้กำลังทุกข์ใจแต่อย่างใด แต่เขาอึ้งนานอีกแล้ว

“ท่านประมุข...”

เสียงหายใจสม่่าเสมอดังแทนคำตอบ บางช่วงมีเสียงพืดพาดคล้ายเสียงกรนดังออกมาเป็นระยะ แต่เพราะรอบด้านมีแต่เสียงเอะอะว๊วยว้าย จึงไม่มีใครได้ยินเสียงแห่งความสงบสุขของเจ้าตัว

“พวกคุณไม่รู้หรือกว่ายมโลกจนขนาดไหน ถ้าไม่มีแผนกเรา ที่นี้ถึงแตกไปนานแล้ว!”

“ถ้าไม่มีทีมเราคอยจัดการพวกวิญญาณร้าย ตอนนี่ยังคงปั่นป่วนไปทั้งสามโลกแล้วเหมือนกัน!”

“ท่านประมุขคะ...”

“คิดว่าแผนกตัวเองสำคัญอยู่แผนกเดียวหรือไง! เก่งจริงก็หางบให้ได้มากกว่าที่ตกลงไปสิ!”

“ปากดีนั่นนะ! วันนั้นผมต้องเอาเลือดหัวคุณออกให้ได้!”

“แน่จริงก็เข้ามาเลย!”

“ท่านประมุขไวยยย!”

เสียงตะโกนของสุวานทำให้ร่างของบรรดายมทูตแข็งค้างไปในบัดดล บางตนถึงกับยกมือปิดหูเพราะทนเสียงที่ดังกัมปนาทยิ่งกว่าฟ้าถล่มดินทลายนั้นไม่ไหว ทว่าผู้ถูกเรียกกลับสะลึมสะลือตื่นขึ้นมามีตัวท่าทางปกติ ก่อนจะมองหญิงสาวข้างกายอย่างงุนงง

“หือ? อะไร...อะไรหรือ”

“ขอโทษที่ล่วงเกินนะคะท่านประมุข” สุวานค้อมหัวให้ชายชราอย่างนอบน้อม สีหน้ากลับมาเคร่งขรึมราวกับไม่มีอะไรเกิดขึ้น ทั้งๆ ที่เพิ่งตะโกนใส่หูผู้เป็นนายจนเยื่อแก้วหูแทบแตก

“ถ้าจะทำขนาดนี้ไม่ต้องขอโทษก็ได้มั้ง ไม่ใช่ครั้งแรกสักหน่อยที่คุณตะโกนใส่หูผม”

อวีโรชนะโบกมือโบกมืออย่างไม่ตั้งใจอะไร อันที่จริงเขาเจอเรื่องแบบนี้จนชินชาเสียแล้ว ถ้าวันไหนไม่ได้ยินเสียงตะโกนของสุวานต่างหาก ถึงจะเป็นวันที่ไม่ปกติ

“ก็ดิฉันเรียกท่านหลายรอบแล้วนี่คะ แต่ท่านก็ไม่ท้อไม่อ้อเลย เมื่อคืนดูซีรีส์ถึงตีสองอีกแล้วใช่ไหม ถึงแอบงีบหลับกลางวันแบบนี้”

“โทษที ช่วงนี้ติดซีรีส์มีตรรกภาพถูกผู้ชายเรื่องหนึ่งนะ ดูยาวทำลึบตอนไม่หลับไม่นานเลย”

สุวานถอนใจยาว ไม่เข้าใจเลยว่าตำแหน่งพญายมโลกผ่านการจับฉลากมาหรือยังไง ทำไมอวีโรชนะถึงได้ทำตัวเอื้อระเหยล่อยชายได้ขนาดนี้

“นี่เวลาประชุมนะคะ มันใช้เวลามารับหลับไหม ดูลิเนี่ยตอนนี้อยมพูดหัวหน้าแผนกำลังจะลงไม้ลงมือกันอีกแล้ว”

อวีโรชนะเบือนหน้าไปตามทิศทางการมองของเลขานุการ คู่ใจแล้วเห็นว่าบรรดาอยมพูดอัชฌา^๓ ทิศแต่ละตนกำลังหน้าดำคร่ำเครียด บางตนแยกเขี้ยวยิงฟันใส่กันเหมือนสุนัขจรจัดหวงถิ่นที่อยู่

“ทะเลาะกันอีกแล้วหรือ คราวนี้เรื่องอะไรอีกล่ะ ทำทางนำสนุกเชียว”

“สนุกตรงไหนคะ ถ้าคราวนี้หลังคาห้องประชุมถล่มลงมาอีก เราไม่เหลืองบประมาณในการซ่อมแซมแล้วนะ”

พอพูดเรื่องร้ายจ่ายขึ้นมา อวีโรชนะก็ตื่นตัวในทันที เขายึดตัวตรงก่อนจะกระแอมไอเล็กน้อยเพื่อเรียกร้องความสนใจจากเหล่าบริวารที่ยังทะเลาะเบาะแว้งกันไม่เลิก

“เอาละทุกท่าน เลิกเถียงกันได้แล้ว มีอะไรค่อยพูดค่อยจากันก็ได้” เสียงทรงพลังของอวีโรชนะทำให้รณจักร ยมพูดหัวหน้าแผนกปราบ

^๓ อัชฌา แปลว่า แปร ในที่นี้หมายถึงยมทูตทั้งแปดทิศ

ปรามิวิญญาณร้าย และรัชตะ ยมทูตหัวหน้าแผนกกลยุทธ์ยอมหุบปากเงียบ ทว่าก็ยังจ้องตากันอย่างไม่มีการยอมใคร

“ถึงยังเฝ้าการที่จู่ๆ ยมโลกมีครึ่งมนุษย์ครึ่งวิญญาณมาเดินป่วนเบี่ยน อยู่ก็นับว่าเป็นเรื่องอันตรายมาก”

“ไม่มีใครเขาอันตรายเหมือนคุณหรอก แค่ของบติดตั้งเก้าอี้νωดยัง แทบจะกินหัวชาวบ้านเลย แต่นี้ก็แยกไม่ออกแล้ว อันไหนยมทูตอันไหน ยักษ์วัดแจ้ง!”

“รณจักร!”

“แล้วจะทำไม่!”

“รณจักร! รัชตะ! ปันจิ้งหรีดคนละร้อยรอบ ปฏิบัติ!”

“ท่านประมุขชข!”

“ไม่ต้องมาโอดครวญเลย ถ้าไม่ยากถูกลงโทษจะทะเลาะกันทำไม ตั้งแต่แรก ปันจิ้งหรีดเดี๋ยวนี้!”

สองยมทูตบนหงษ์หึ่ง ก่อนจะยอมยกมือจับตั้งหูแล้วหมุนตัวไป รอบๆ แต่โดยดี อวีโรธนะถอนใจ ชักจะปวดเสตกลุ่มฮาร์ทขึ้นมาแล้วเหมือนกันที่ต้องรับมือกับยมทูตอายุห้าร้อยแต่สมองเท่าเด็กห้าขวบแบบนี้

“เอาละ กลับมาคุยเรื่องสำคัญกันต่อ ถึงยังเฝ้าตอนนี้นะเราก็ต้องหาทาง ส่งคุณดาริกากลับเข้าร่างโดยเร็วที่สุด”

“มันไม่ง่ายแบบนี้แหละสิคะ” สุวานเอ๋ยแย้งด้วยน้ำเสียงเคร่งขรึม “ตามตำราวิญญาณนำรัฐหนึ่งศูนย์หนึ่งกล่าวเอาไว้ว่า หากวิญญาณดวงใดต้องการ จะกลับเข้าร่าง ร่างเดิมของวิญญาณดวงนั้นจะต้องอยู่ในสภาพสมบูรณ์ และพลังวิญญาณของวิญญาณดวงนั้นจะต้องมากกว่าตอนที่มันมีชีวิตถึงสองร้อยเท่าด้วย”

“มากมายขนาดนั้นเชียวนะหรือ...”

“ไม่ใช่แค่นั้นนะคะ หากประเมินจากพลังวิญญาณของคุณดาริกา ในตอนนี้ เธอมีเวลาแค่แปดเดือนเท่านั้นสำหรับการเพิ่มพลัง ถ้าเข้าไป

เพียงเสี้ยววนาที เธอจะไม่สามารถกลับเข้าง่วงได้อีก หรือถ้าร้ายแรงกว่านั้น วิญญาณของเธออาจสูญสลายก่อนจะทันได้กลับเข้าง่วงด้วยละ”

เหล่ายมทูตมองหน้ากันไปมาคล้ายหนักใจ ด้วยรู้ว่าหากวิญญาณ เหลกสลาย นั่นหมายถึงตาริกาจะไม่สามารถไปเกิดใหม่ได้อีกแล้ว เธอจะ กลายเป็นฝุ่นละอองล่องลอยในชั้นบรรยากาศ

รู้ตัวตน ไร้ที่อยู่ ไร้ความหมาย

แม้แต่ยมโลกเองก็ไม่ต้องการ...

“นอกจากนี้ยมโลกก็เป็นเพียงแค่เรื่องเล่าในจินตนาการของมนุษย์ ก่อนจะส่งเธอกลับเข้าง่วง จำต้องลบความทรงจำเกี่ยวกับที่นี่ทิ้งทั้งหมด ไม่เช่นนั้นนั่นอาจเป็นภัยต่อความมั่นคงของทั้งสามโลกได้ละ”

“เรื่องลบความทรงจำให้เป็นหน้าที่ของผมเอง ว่าแต่มีใครอาสารับเธอ เข้าง่วงกัดเพื่อเพิ่มพลังวิญญาณบ้างไหม”

คำถามของอวีโรธนะทำให้เหล่ายมทูตพากันหุบปากเสียบ ด้วยยมโลก มีกฎระเบียบกำหนดเอาไว้ว่า หากดวงวิญญาณใดมีสิ่งค้างคาใจจนไม่สามารถ ก้าวขึ้นสู่แท่นพิพากษา วิญญาณดวงนั้นจะต้องทำงานในฐานะยมทูตหรือ ประกอบอาชีพอื่นๆ เพื่อรักษาพลังวิญญาณ ยิ่งงานไหนต้องอาศัยทักษะ พิเศษหรือใช้ความรู้ความเชี่ยวชาญสูง ก็จะต้องเพิ่มพลังวิญญาณได้มาก

“แผนกกลยุทธ์รับเฉพาะวิญญาณที่มีประสบการณ์การทำงานด้านนี้ มาก่อน ไม่ใช่ใครก็ทำได้”

ริชตะรีบออกตัวทันที ขณะที่ยมทูตคนอื่นได้แต่มองหน้ากันไปมา อย่างหนักใจ บางตนพยักพยิตให้อีกตนยอมขึ้นอาสา มีเพียงยมทูตประจำ ทิศเหนือผู้เดียวเท่านั้นที่ยังยืนนิ่งไม่เอ่ยคำใดราวกับเขาไร้ตัวตนอยู่ภายใน ที่ประชุมแห่งนี้

“แผนกพิพากษาต้องเก็บรักษาความลับของดวงวิญญาณอย่างยิ่งยวด ข้อมูลภายในก็เกี่ยวข้องกับความมั่นคงของทั้งสามโลก เราคงไม่สามารถ รับเธอเข้าง่วงกัดได้เช่นกันครับ”

ตุลากร ยมทูตหัวหน้าแผนกพิพากษากล่าวเสียงขรึม ก่อนที่รณจักรจะหันไปมองยมทูตหนึ่งเดียวที่ไม่คิดจะแสดงความคิดเห็นใด แล้วปรยด้วยน้ำเสียงเย็นชา

“ไม่ลองส่งไปแผนกความปรารถนาสุดท้ายดูละ ได้ยินว่ากำลังขาดแคลนทีมงานเลยนี่”

ดวงตาทุกคู่เบนไปมองหัวหน้าแผนกที่ถูกพาดพิงโดยพร้อมเพรียง ทว่าใบหน้าของเจ้าตัวยังคงเคร่งขรึม ทั้งยังไม่เอ่ยคำใด แม้จะมีใบหน้าหล่อเหลาราวเทพบุตรที่เล้าลือไปทั่วยมโลก กระฉ่อนไปถึงสวรรค์ แต่ท่าทีที่เย็นชายิ่งกว่าธารน้ำแข็งขั้วโลกของเขาก็ทำให้ใครหลายคนขยาดที่จะเข้าไปใกล้

นอกจากนี้แผนกความปรารถนาสุดท้ายในสายตาผู้อื่นก็มักถูกเรียกกลับหลังว่าแผนกหลักกิเลสตรอยู่เสมอ ด้วยรู้ว่ามันอยู่ แต่ไม่ได้มีประโยชน์อันใด แค่อัดเอาไว้เฉยๆ เพื่อให้มีจุดสังเกต แถมแผนกนี้ยังมีการรวมตัวกันของยมทูตนิสัยประหลาดและไม่ค่อยมีที่มโนต้อนรับอีกด้วย

ดูจากหัวหน้าแผนกก็รู้แล้ว...

“ว่ายังไงจึงฉันทัด แผนกความปรารถนาสุดท้ายสนใจรับเพื่อนร่วมงานเพิ่มไหม คุณเองก็ยังไม่เปิดตัวนี่”

“ผมไม่ต้องการเปิดตัวครับ”

น้ำเสียงของผู้พูดนิ่งสงบ ทว่าแววตากลับเย็นยะเยือกจนน่าใจหาย ทำเอาบรรยากาศในห้องประชุมใหญ่กระอักกระอ่วนไปโดยอัตโนมัติ ก่อนที่อวีโรธนะจะแก้เก้อด้วยการหัวเราะแห้ง

“งั้นเอาแบบนี้ดีไหม เราลองมาดูว่าสมัยที่คุณดารีกายังอยู่บนโลกมนุษย์ เธอมีความสามารถหรือประสบการณ์ด้านไหนบ้าง แล้วค่อยจัดให้เธอไปทำงานที่แผนกนั้น”

พอเห็นว่าไร้ผู้ใดคัดค้าน สุวานก็โบกมือหนึ่งครั้ง ภาพเหตุการณ์เมื่อครั้งยังอยู่บนโลกมนุษย์ของดารีกายก็ปรากฏบนพื้นว่างกลางห้องประชุม

สามมิติคมชัดราวกับหญิงสาวมาปรากฏกายตรงนี่จริงๆ

‘หยุดเดี๋ยวนี้ละ!’

เสียงทวาดของเจ้าหล่อนทำเอาบรรดาฆาตกรตั้งโหยง พอเห็นว่า ดาริกาวิ่งไล่ล่าชายที่สวมหมวกไอ้โม่อย่างเอาเป็นเอาตายก็พากันอ้าปากค้าง แค่วิวพริบตาเดียวหญิงสาวก็สามารถกระชากคอคนร้ายมาเตะซ้าย ต่อยขวา กระทั่งให้จมดินได้อย่างง่ายดาย ก่อนจะหยิบกระเป๋าทู๊กวีงราวมาคืนให้ ผู้เป็นเจ้าของที่ยืนร้องห่มร้องไห้อยู่ข้างๆ

‘สมองกลับหรือไงถึงทำตัวเป็นโจรวีงราวคนอื่น โดนขังคุกไปแล้วกัน เพื่อจะคิดได้บ้าง!’

โจรร้ายหลุดฮวบลงกับพื้น เทบจะกราบเบญจางคประดิษฐ์ขอขมา ดาริกาและเจ้าของกระเป๋ากับการกระทำแล้วร้ายของตน หลังจากนั้นโจรหนุ่ม ก็ถูกดาริกาหิ้วคอเสื้อไปโรงพักท่ามกลางเสียงปรบมือของบรรดาไทยมุง ที่ยืนอยู่โดยรอบ

ภาพเบื้องหน้าเปลี่ยนไปอีกครั้ง กลายเป็นตอนที่ดาริกาถูกรุมล้อม ด้วยชายฉกรรจ์ราวห้าคนที่บุกมาขโมยของในอาคารที่เธอทำงานอยู่ คนร้าย กลุ่มนั้นล้วนมีมัดและไม้หน้าสามอยู่ในมือ หลายคนตะโกนดูแคลนหญิงสาว ที่กล้าเผชิญหน้ากับพวกเขาทั้งที่เป็นแค่ผู้หญิงตัวเล็ก ๆ

‘โอ้ว! แม่สาวน้อย ตัวแค่นี้คิดจะสู้กับพวกพี่ น้องสาวไม่โง่งไปหน่อย เหรอจ๊ะ’

‘ใครเป็นน้องแกไม่ทราบ! ฉันไม่เคยมีพี่ชายหน้าเหมือนปลาหมอคางดำแบบแก!’

‘โอ้ว! ทำไมคนสวยปากดีแบบนี้ละจ๊ะ เดียวก็ได้รู้ว่าใครกันแน่ที่ต้อง ร้องขอชีวิต!’

‘ลุยย!’

กลุ่มนักเลงวิ่งกรูเข้าไปใส่ดาริกาจากทุกทิศทาง เสียงข้าวของล้มระเน ระนาดสลับกับเสียงสบถหยาบคายดังไปทั่ว ทว่าไม่ปรากฏเค้าความหวาดหวั่น

ในสีหน้าของแม่สาวน้อยเลยสังเกตเห็น เธอลุยเดี่ยวพาดพันกับพวกนักเลงอย่าง
ไม่กลัวอันตราย ถวายชีวิตรักษาทรัพย์สินของบริษัทไม่ต่างจากองค์กร
ผู้จงรักภักดีต่อนายเหนือหัว

“โอ้ว! แม่สาวน้อย พวกพี่ยอมแล้ว!”

“แม่สาวน้อย! ปรานีพวกพี่ด้วยเถอะจ้ะ!”

“แม่สาวน้อย...โอ้ววว!”

ความสามารถของดาริกาสร้างความตื่นตะลึงให้เหล่านักบูตกันถ้วน
หน้า ยิ่งเห็นว่าคนร้ายที่ควรพ่วงตำแหน่งผู้เคราะห์ร้ายเข้าไปด้วยพากันนอน
หอบหายใจที่พื้นอย่างหมดสภาพ พวกเขาก็ได้แต่ปรบมือให้ร้องชื่นชม
แม่สาวน้อยคนนี้

“ให้ตายเถอะ! หมัดของเธอสุดยอดไปเลยนะ!”

“คุณดาริกาฝีมือขนาดนี้ ทำอาชีพตำรวจหรือบอดีการ์ดของบุคคล
สำคัญคนไหนล่ะ”

“เป็น รปภ. ค่ะ”

“หา?!”

“รปภ. จริงเหรอ!”

“ใช่ค่ะ” สุวานยืนย่นเสียงดังฟังชัด “เจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัย
ประสบการณ์ห้าปี อดีตนักกีฬาชกมวยเยาวชนทีมชาติไทย คุณดาริกา
รัตนดีลิกกุล”

“แล้วอดีตนักกีฬาทีมชาติมาทำงานเป็น รปภ. ได้ยังไงล่ะ”

คำถามของรัชตะทำให้สุวานโบกมืออีกครั้งหนึ่ง ครั้ง ภาพเบื้องหน้า
ก็แปรเปลี่ยนไปอีกครั้ง กลายเป็นตอนที่ดาริกาในวัยนักศึกษากำลังสาวเท้า
ออกจากมหาวิทยาลัยเพื่อกลับหอพักหลังซ้อมมวยเสร็จ เธอฮัมเพลงเบาๆ
อย่างอารมณ์ดีพลางออกหมัดไปด้วย แม้จะมีเม็ดเหงื่อเกาะพรารวะยับเต็ม
หน้าผาก แต่ไม่ปรากฏความเหนื่อยล้าบนใบหน้าवलเลยสักนิด

ทว่าความสุขมักคู่กับความทุกข์ ยามมีเรื่องดีๆ ก็มักจะมีเรื่องเลวร้าย

เข้ามาแทรกแซงเสมอ จู่ๆ ก็มีรถกระบะคันหนึ่งพุ่งมาเฉี่ยวชนดารีกาจนล้ม
กลิ้งลงไปข้างทาง หญิงสาวสลบไสลไม่ได้สติอยู่เกือบครึ่งชั่วโมงถึงจะมีคน
มาพบ แมื่อดารีกาจะไม่ได้บาดเจ็บถึงขั้นพิการหรือเสียชีวิต แต่เธอก็ต้อง
พักรักษาตัวในโรงพยาบาลอยู่เกือบเดือน

ทว่าสิ่งที่หญิงสาวต้องสูญเสียไปไม่ได้มีแค่นั้น...

‘ทางสมาคมตัดสินใจแล้วว่าจะให้เธอถอนตัวจากการแข่งขัน ทุกคน
อยากให้เธอทุ่มเทกับการฟื้นฟูร่างกายอย่างเต็มที่ ปีหน้าค่อยว่ากันใหม่
ก็แล้วกันนะ’

เป็นเพราะมีอาการบาดเจ็บที่แขนและขาในช่วงเวลาของการแข่งขัน
ก็ห้ามมหาวิทยาลัยโลก ดารีกาจึงต้องถอนตัวจากการแข่งเพื่อฟื้นฟูสภาพร่างกาย
เมื่อไม่มีนามสกุลทีมชาติต่อท้ายชื่อแล้ว เงินสนับสนุนที่ได้รับในแต่ละเดือน
ก็หายไปด้วย แถมคนเมาที่ขับรถชนเธอยังเป็นเพียงเยาวชนที่นอกจากจะ
ได้รับโทษทัณฑ์เบายิ่งกว่าโดนหมัดกัดแล้ว ผู้ปกครองของอีกฝ่ายก็ยังไม่มียุทธยา
หาเงินมาชดเชยค่าเสียหาย ทำได้แค่หิ้วกระเช้าผลไม้มาไหว้ขอโทษ แล้ว
พร่ำพรรณนาว่าลูกจ๋าเป็นคนดีเท่านั้น

เพียงเสี้ยววินาทีเดียว...

เสี้ยววินาทีเดียวเท่านั้น...ที่ชีวิตดารีกากลับตาลปัตรจากหน้ามือเป็น
หลังเท้า

‘โคซู้ว่าเธอเป็นคนเก่ง ขยันขันแข็ง ถึงปีนี้ไม่ได้ไป ปีหน้าก็ยังมีโอกาส
พยายามเข้าล่ะ...’

ทว่าทุกคนรู้ สวรรค์รู้ แม้แต่ยมโลกเองก็ยิ่งรู้ว่าโอกาสไม่ได้หามาได้
ง่ายๆ ไม่งั้นจะมีคนอุปมาอุปทาน้ำขึ้นให้รับตักขึ้นมาอย่างนั้นหรือ

แม้จะพยายามฟื้นฟูร่างกายอย่างหนัก ทำทุกวิถีทางเพื่อให้ตัวเองกลับ
มาแข็งแรงดังเดิม แต่ตั้งคำที่ว่าเวลาไม่คอยทำ โอกาสไม่รอใคร วันที่ดารีกา
กลับมาใช้ชีวิตได้ปกติอีกครั้ง ความสามารถและทักษะของเธอก็ตามคนอื่น
ไม่ทันแล้ว

สุดท้ายหญิงสาวก็หมดโอกาสในการเป็นตัวแทนนักกีฬาทีมชาติหนทางที่เคยโชติช่วงชัชวาลดับมืดลงจนแม้แต่เทียนสักเล่มก็ไม่มี...

เมื่อไม่มีนามสกุลทีมชาติต่อท้ายชื่อ ไม่ได้รับเงินสนับสนุนจากทางสมาคมกีฬา อีกทั้งเงินเก็บที่มีก็ร่อยหรอจนแม้แต่จะซื้อข้าวสักจานยังต้องคิดแล้วคิดอีก สุดท้ายดาริกาจึงตัดสินใจลาออกจากมหาวิทยาลัยเพื่อมาหาเงินประทังชีวิต แต่เพราะมีวุฒิการศึกษาเพียงระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย ทางเลือกในการหางานทำจึงไม่ได้มีมากมายนัก

ดาริการับจ้างทำงานสารพัดอย่าง ทั้งเป็นพนักงานเสิร์ฟ สาวโรงงาน คนทำสวน นักแสดงเอกซ์ตรา ซีโมเตอร์ไซค์รับจ้าง หรือแม้แต่รับหมาก่อสร้าง เธอก็ทำทั้งหมดเพื่อหาเลี้ยงชีพ

ทว่าฟ้าคงเวหนในชะตาชีวิตของเธอ หลังจากล้มลุกคลุกคลานมาอย่างยาวนาน สุดท้ายหญิงสาวก็ได้งานประจำเป็นเจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยประจำสถานีโทรทัศน์ช่องดังแห่งหนึ่ง แล้วก็ทำมาอย่างต่อเนื่องถึงห้าปีก่อนที่วิญญาณจะหลุดจากร่าง

“น่าเสียดายนะ เธออุตสาหะได้เป็นนักกีฬาทีมชาติแล้วแท้ๆ ชีวิตไม่น่าประสบเคราะห์กรรมขนาดนี้เลย”

“โลกนี้ไม่มีอะไรแน่นอนจริงๆ”

เหล่ายมทูตพากันทอดถอนใจด้วยรู้ดีว่า สิ่งที่คาดเดาไม่ได้ที่สุดก็คือ โชคชะตาของมนุษย์ บางคนคาบซ้อนเงินซ้อนทองมาเกิดเป็นลูกหลานคนใหญ่คนโต บางชีวิตเหมือนถูกรากูกลืนกินตั้งแต่ยังไม่ลืมตาดูโลก หลายคนเริ่มต้นร้ายลงท้ายยิ่งหายนะ แม้จะพยายามสั่งสมบุญบารมีมากแค่ไหน หากชาติก่อนก่อกรรมทำเข็ญไว้ สุดท้ายก็ต้องถูกเจ้ากรรมนายเวรทวงคืนอยู่ดี

แข่งเรือแข่งพายย่อมแข่งได้ แต่ให้แข่งบุญแข่งวาสนาก็ไม่ใช่เรื่องที่จะแข่งกันได้ง่ายๆ

“ว่าแต่วิญญาณของคุณดาริกาหลุดจากร่างได้ยังไงล่ะ”

คำถามของตุลาราทำให้สุวานโบกมืออีกหนึ่งครั้ง ภาพในอดีตของ

ดารีการก็แปรเปลี่ยนอีกครั้ง เป็นตอนที่หญิงสาวกำลังขับรถกระบะคูใจของตนไปทำงาน สีหน้าของดารีการเข้มขึ้น อารมณ์ดีถึงขนาดเปิดกระจกให้สายลมอ่อนๆ ยามเข้าพัดเข้ามาปะทะใบหน้า

หญิงสาวขับรถไปตามถนนในซอยอย่างระมัดระวังด้วยรู้ดีว่า ยามเข้าในย่านชุมชนแบบนี้เป็นช่วงที่มนุษย์เงินเดือนกำลังออกไปทำงาน เด็กนักเรียนกำลังไปเรียนหนังสือ ตามฟุตบอลทางเดินย้อมมีผู้คนสัญจรผ่านไปผ่านมา เป็นพิเศษ ทว่าระหว่างกำลังจะเลี้ยวรถออกจากซอยไปถนนใหญ่แห่งดวงตาของดารีการก็เห็นว่า ที่ฝั่งขวามีรถบรรทุกคันหนึ่งกำลังแล่นมาด้วยความเร็วสูง พุ่งตรงไปทางรถโรงเรียนที่กำลังจอดติดไฟแดงอยู่

ดารีการเฝ้าริมฝีปาก โสตประสาธได้ยินเสียงโหวกเหวกโวยวายของผู้คนบนฟุตบอลอย่างชัดเจน ทว่าไม่มีทีท่าว่ารถบรรทุกจะชะลอความเร็ว แม้แต่น้อย จนเมื่อเห็นวาระยะห่างระหว่างรถบรรทุกกับรถโรงเรียนเหลือไม่ถึงร้อยเมตร หญิงสาวก็ตัดสินใจเหยียบคันเร่งเข้าไปขวางหน้าในทันที

โครม!

ภาพที่เห็นตรงหน้าทำเอาบรรดาชมทูตถึงกับอ้าปากค้าง เมื่อรถบรรทุกหกล้อพุ่งชนกับรถกระบะของดารีการเต็มแรงจนรถของหญิงสาวหมุนคว้างกลางถนน เสียงปะทะกันดังสนั่นหวั่นไหวก่อนที่รถกระบะจะพลิกคว่ำ ทว่าก็ทำให้รถบรรทุกเปลี่ยนวิถีไปชนกับต้นไม้บนเกาะกลางถนนแทนในที่สุด

ภาพสุดท้ายที่พวกเขาเห็นคือร่างไซกเลือดของดารีการที่พุ่งหน้าสลับคาพวงมาลัยรถ...

“การตัดสินใจในครั้งนั้นของคุณดารีการทำให้ไม่มีมนุษย์เสียชีวิตเลย แม้แต่คนเดียว ส่วนวิญญาณของเธอหลุดออกจากร่าง แล้วก็มาปรากฏตัวที่ยมโลกคะ”

ความเสียบครบคลุมไปทั่วห้องประชุมราวกับเหล่าชมทูตเองก็คาดไม่ถึงว่าเรื่องราวทั้งหมดจะกลายเป็นแบบนี้ ยมทูตบางตนขมวดคิ้วมุ่นคล้าย

ไม่เห็นด้วยกับการกระทำของหญิงสาว บ้างก็ถอนใจคล้ายสงสารในชะตาชีวิตของเธอ ไม่เว้นแม้แต่รัชตะที่รำพึงรำพันออกมาอย่างอดไม่อยู่

“ช่างเป็นมนุษย์ที่โง่เง่าจริงๆ”

ดูเหมือนว่าสายตาที่เหล่ายมทูตมองหญิงสาวครึ่งคนครึ่งผีจะเปลี่ยนไปมากทีเดียว แม้การกระทำของดาริกาจะดูโง่เง่า ทว่าความกล้าหาญกลับมากล้นหน้านับถือ หากเธอไม่ตัดสินใจขับรถเข้าไปขวางรถบรรทุกคันนั้น ชีวิตมนุษย์ที่ต้องจากไปเพราะอุบัติเหตุครั้งนี้อาจมากมายเกินกว่าที่ใครจะคาดคิด

“ดูจากฝีมือของคุณดาริกาแล้ว น่าจะส่งเธอไปอยู่แผนกปราบปรามวิญญาณร้ายนะครับ”

ตุลากรวกกลับมาเรื่องเดิมอีกครั้ง เขาประสงค์ให้ดาริกาได้ทำงานที่เหมาะสมกับความสามารถของเธอเอง ทว่ารณจักรกลับยกมือค้านด้วยสีหน้าพะอืดพะอม ด้วยยังไม่หายมินจากการต้องปั่นจิ้งหรีดหนึ่งร้อยรอบ

“ถึงจะ...มีฝีมือ แต่ก็ไร้...พลังวิเศษ เกรงว่าหากต้องสู้กับวิญญาณร้ายเข้าจริงๆ เธอจะได้รับอันตรายจนทำให้ดวงวิญญาณเสียหาย”

อวีโรชนะพยักหน้าเห็นด้วย ด้วยดวงวิญญาณที่ผ่านการคัดเลือกให้เป็นยมทูตจะได้รับพลังวิเศษจากยมโลกเพื่อคุ้มครองจิตวิญญาณ ทั้งยังใช้สำหรับปฏิบัติงานตามหน้าที่ของตน แต่เนื่องจากดาริกาเป็นเพียง ‘ดวงวิญญาณที่หลุดจากร่างชั่วคราว’ เธอจึงจะไม่ได้รับพลังวิเศษเหมือนยมทูตคนอื่นๆ

“ถ้าอย่างนั้นก็ให้คุณดาริกาไปอยู่...”

“แผนกความปรารถนาสุดท้ายครับ...”

เสียงที่ดังชัดขึ้นทำให้ดวงตาทุกคู่เบนไปมองคนพูดทันที สีหน้าของจิณณ์หัดเคร่งขรึมไม่ต่างจากเคย ทว่าแววตาลคล้ายจะวูบไหวเล็กน้อย

“แผนกความปรารถนาสุดท้ายยินดีรับเธอเข้าร่วมทีมครับ”

“แปลว่าคุณจะยอมเป็นคู่หูกับเธอนั้นหรือ” อวีโรชนะถามซ้ำ

“ครับ”

คราวนี้บรรดายมทูตพากันหัวเราะไม่ได้ร้องไห้ไม่ออก บางตนถึงกับ

๓

นัยน์ตาประสานสบ พบเจอกันอีกครั้ง

หลังการประชุมด่วนเสร็จสิ้นลง เหล่ายมทูตก็พากันแยกย้ายกลับไปทำงานของตนเอง

ฉันทน์ก็ก้าวไปตามทางเดินพื้นหินอ่อน ค้อมหัวเล็กน้อยรับการแสดงความเคารพของยมทูตที่เดินสวนมา แม้สีหน้าจะเรียบเฉย ทว่าความรู้สึกบางอย่างยังคงแผ่ซ่านไปทั่วองคาพยพ หลังได้ยินคำพูดของพญาอมราช ตอนที่ร้องขอให้อยู่คุยด้วยต่อเป็นการส่วนตัว

‘ผมตรวจสอบแล้ว ที่รถบรรทุกคันนั้นชนกับรถของคุณดารีกาไม่ใช่อุบัติเหตุ ร่างกายของคนขับเหมือนถูกควบคุมด้วยอะไรบางอย่าง ที่คุณดารีกาต้องประสบอุบัติเหตุจนวิญญานหลุดออกจากร่างไม่ใช่เรื่องบังเอิญ...’

‘มีใครที่ท่านสงสัยไหมครับ’

‘บอกยาก เพราะถ้าว่ากันตามจริง ยมโลกก็มักจะถูกพวกวิญญานร้ายก่อวุ่นเป็นประจำอยู่แล้ว เพียงแต่พวกมันไม่ชอบทำเรื่องซับซ้อนแบบนี้ การใช้เล่ห์เหลี่ยมแทรกแซงอายุขัยของมนุษย์ยังไม่เคยเกิดขึ้นมาก่อน’

‘ถึงจะยังไม่เคยมี ก็เชื่อว่าไม่มีวันเกิด...’

‘ก็ถูกของคุณ ยิ่งไงเราก็ต้องหาเบื้องลึกเบื้องหลังของเหตุการณ์นี้ให้ได้
ผมแจ้งไปทางสรรพากรแล้ว ทางนั้นเองก็จะช่วยตรวจสอบด้วยเช่นกัน’

จิตฉันทหลับตาลง แม่นใจจะมีเมฆหมอกเข้าปกคลุม ว่าชายหนุ่ม
ก็เก็บซ่อนความรู้สึกไว้ใต้สีหน้าเรียบเฉย มือหนาวทาบไปบนบานประตู
เพื่อยืนยันตัวตน แล้วก้าวเข้าไปด้านใน

แผ่นหลังบอบบางของคนที่อยู่ตรงหน้าทำให้ร่างกายวูบไหวงขึ้นมา
อย่างประหลาด ฝ่าเท้าที่ก้าวเดินอย่างมั่นใจ จู่ๆ ก็หนักอึ้งคล้ายมีบางอย่าง
มากดทับ วินาทีที่หญิงสาวหันมาเผชิญหน้ากัน เข้มนาฬิกาที่หยุดลงตลอด
ระยะเวลาห้าร้อยปีที่ผ่านมาของเขาก็คล้ายจะกลับมาเดินต่อได้อีกครั้ง

เธอ...

ดวงตากกลมโตของหญิงสาวสุกสกาวราวดวงดารา คิ้วโก่งโค้งได้รูปดู
คันคร ริมฝีปากสีแดงสดดั่งเปลวเพลิงของเธอเผยออกน้อๆ ตอนที่เห็นเขา
ทุกสัดส่วนบนใบหน้านั้นหวนละมุนชวนมอง จนหยุดทุกสรรพสิ่งรอบด้าน
ให้สนใจเพียงแค่อุณหภูมิที่เธอเท่านั้น...เนตรดารา

ในที่สุดเราก็ได้พบกัน...

วินาทีที่สบเข้ากับดวงตาสีรัตติกาลของคนตรงหน้า หัวใจของดารีกา
ก็เหมือนจะหยุดเดินไปชั่วขณะ

“ผมมารับคุณครับ...คุณดารีกา”

ยมทูตที่อยู่ตรงหน้าเธอในตอนนี้ต่างจากภาพที่เคยคิดไว้มากโข

ใบหน้าของเขาห่างไกลจากคำว่าอัปลักษณ์ สีผิวไม่ได้แดงก่ำเหมือน
เลือดหมู รูปร่างก็ไม่ใกล้เคียงกับพวกยักษ์พวกมาร ไม่ได้แผ้วร้างสีอาฆาต
มาดร้ายจนไม่น่าเข้าใกล้ แต่กลับหล่อเหลาสว่างามยิ่งกว่าพระเอกในนิยาย
วายเสียดอีก

เทพบุตร... ผู้ชายคนนี่คือเทพบุตรซัดๆ

โครงหน้าคมเข้มของเขาโดดเด่นไร้ที่ติ ยิ่งดูทรงอำนาจยามไม่มีรอยยิ้ม

ประดับบนใบหน้า ทว่าสิ่งที่ดึงดูดสายตามากที่สุดคงจะเป็นดวงตาเรียวยาว สีนิลกาฬ ที่เพียงได้สถานสบเพียงเสี้ยวนาทีก็ราวกับถูกดึงดูดให้ดำดิ่งลงไป ในห้วงรัตติกาลอันไร้จุดสิ้นสุด

“ผมชื่อจิณฉัตรทศกรับ จะเป็นยมทูตคู่หูของคุณนับตั้งแต่วันนี้เป็นต้นไป”

“ยิน...ยินดีที่ได้รู้จักค่ะ”

ริมฝีปากอึมเอยตอบตะกุกตะกัก พยายามควบคุมสีหน้าให้กลับมาเป็นปกติ แม้จะรู้สึกร้อนผ่าวไปทั้งร่าง เมื่อครั้งอยู่บนโลกมนุษย์ ดาริกาพบเจอผู้ชายมากหน้าหลายตาแทบทุกวัน บางคนเป็นถึงนักแสดงชื่อดังที่ค่าตัวไม่ต่ำกว่าสิบล้าน หลายคนได้รับเสียงเยินยอว่างดงามราวพระเจ้าบรรจงปั้น มีอีกไม่น้อยที่เป็นหนุ่มน้อยหน้าใสขวัญใจบรรดาแม่มกมัมหมี่ แต่กลับไม่มีใครที่มีรัศมีโดดเด่นสะดุดตาได้เท่ากับคนตรงหน้านี้เลย

“เชิญตามผมมาทางนี้ครับ” จิณฉัตรทศกล่าว ก่อนจะหันไปค้อมหัวให้อั๊กโทะระเป็นเชิงบอกกล่าว แล้วหมุนตัวเดินนำดาริกาไปทางประตูทางออก

คราวนี้ประตูสีขาวที่เคยมีสองบานกลับเหลือเพียงหนึ่ง...

ประตูลูกบิดสีทองที่เขียนว่า ‘ยมโลก’

ก้าวออกไปได้เพียงสองก้าว แสงสว่างจ๋าก็สอดเข้ามากระทบนัยน์ตา จนทำให้ดาริกาต้องเบือนหน้าหนี พอปรับการมองเห็นได้แล้ว ริมฝีปากอึมก็เผยออกน้อยๆ อย่างตื่นตะลึง

ภาพที่เห็นเหนือกว่าที่คิดไว้มากมายนัก ยมโลกไม่ได้มีอากาศร้อนจัด ไม่มีเสียงกริ๊ดร้องโหยหวนของเหล่าวิญญาณให้ระคายหู ไร้ภาพสยดสยองชวนขนหัวลุกจนต้องหลับตาหนี แล้วก็ไม่ใช่ใกล้เคียงกับดินแดนหลังความตายที่มนุษย์หวาดกลัวที่จะมาเยือนแม่แต่น้อย

กลับกันแล้ว ที่นี้ดูงดงามตระการตาจนแทบลืมหายใจเสียด้วยซ้ำ...

“ที่นี่คือสวนจิตตานุกาฬครับ...”

ดวงตาคูโตเป็นประกายเมื่อเห็นมวลบุปผาหลากสีอันที่เรียงรายอยู่

ตามทาง ฆานประสาทลัมผัสได้ถึงกลิ่นหอมที่ลอยละล่องอบอวลไปทั่ว กลุ่มผีเสื้อตัวน้อยพากันขยับปีกบินวนรอบตัวเธออย่างเรีงว่า มีตัวหนึ่งหาญกล้าเกาะลงบนปลายจมูกพร้อมกระพือปีกกวาดลายอันสวยงามที่เชื่อว่าใครก็มีโอกาสได้เห็น

เดินต่อไปไม่ถึงสิบก้าวตริภาก็มองเห็นสายรุ้งเส้นยักษ์ที่ทอดยาวผ่านห้วงนทีอันกว้างใหญ่ไพศาล แสงอาทิตย์กระทบผิวน้ำเปล่งประกายระยิบระยับราวกับมีเพชรนับล้านลอยละล่องอยู่ในนั้น

“นั่นคือสะพานสายรุ้งครับ...” จิณห์ต้อธิบายเมื่อเห็นว่าดวงตาของหญิงสาวจับจ้องไปที่ใด “หลังจากที่ดวงวิญญาณเสร็จสิ้นกระบวนการพิพากษาจากท่านประมุขแล้ว หากไม่ต้องรับโทษทัณฑ์ต่ออินนรก พวกเขาจะต้องเดินข้ามสะพานสายรุ้งเพื่อไปเกิดใหม่ครับ”

ปลายทางของสะพานสายรุ้งคือปรโลก ทุกช่วงเวลาที่เคยเกิดขึ้นในอดีตจะเลื่อนหายกลายเป็นเพียงเศษเสี้ยวของความทรงจำ ไม่ว่าจะชาติก่อนจะร่ำรวยล้นฟ้า ยากจนข้นแค้น หรือมีชีวิตที่แสนลำบากมากแค่ไหน แต่เมื่อดวงวิญญาณหลุดออกจากร่างแล้ว ทุกสรรพสิ่งล้วนกลับคืนเป็นกายเปล่าอย่างเท่าเทียม

การมีชีวิตเปรียบได้ดั่งการเดินทางอันแสนยาวนาน...

ผ่านเรื่องราวที่ทำให้หัวใจโลดเต้นอย่างมีความสุข เผชิญทุกข์ที่ต้องสูญเสีย น้ำตาซ้มาแล้วซ้มาแล้ว

กำเนิด เติบโต แก่ชรา วายชีวา

เวียนว่ายตายเกิดแบบนี้เป็นสังสารวัฏ

ยามเมื่ออายุขัยสิ้นสุดลง จึงหมายถึงการเดินทางอันแสนยาวนานนั้นได้สิ้นสุดลงแล้ว...

“คุณเป็นอะไรหรือเปล่าครับ”

แววตาที่แฝงความสงสัยระคนห่วงใยที่ทอดมองมาทำให้หัวใจดวงน้อยกระตุกวบ จู่ๆ ภาพใบหน้าของจิณห์ตก็ซ้อนทับกับใบหน้าของใคร

รับที่ด้านล่าง”

ดาริกาเอ่ยขอบคุณอิทธิงสักก่อนจะก้มลงดูบัตรพนักงานที่อยู่ในมือ รอยยิ้มบนใบหน้าเจื่อนไปเล็กน้อยเมื่อเห็นสภาพพนักงานหน้าของตนเอง นี่หน้าคนหรือนักโทษหนีคดี ทำไม่ถึงได้ดูเหยียบโหดดูดันขนาดนี้

ดาริกา รัตนดีลกกุล (แผนกความปรารถนาสุดท้าย)

หลังจากได้รับเสื้อผ้าและบัตรประจำตัวพนักงานมาแล้ว จินณห์ตกไปนั่งที่โซฟา รอดาริกาเปลี่ยนเสื้อผ้าเป็นชุดยูนิฟอร์มของยมโลก คล้ายจะเห็นรอยยิ้มพอใจบนใบหน้าคมคายหลังจากที่เธอก้าวออกมาจากห้องแต่งตัว โชคดีที่ชุดสูทเข้ารูปสีดำที่ยมโลกเตรียมไว้ให้เข้ากับรูปร่างของเธอได้พอดี ดาริกาจึงไม่ต้องเสียเวลาเปลี่ยนไซส์ใหม่ให้วุ่นวาย

เมื่อแปลงโฉมเสร็จเรียบร้อยแล้วดาริกาก็เอ่ยลาอิทธิงสาแล้วสแกนบัตรพนักงานตามจินณห์ตเข้าไปด้านใน โครงสร้างของอาคารสำนักงานใหญ่ ทำด้วยหินอ่อนสีขาวยั้งหลัง มีเสาเอกขนาดยักษ์สีทองแปดเสาอยู่ตามมุมต่างๆ แต่ละเสาสลักลวดลายเป็นสัตว์นานาชนิด ได้แก่ มังกร เสือ ม้า ช้าง กิเลน หงส์ ปลา และเต่า ขณะที่ลานตรงกลางเป็นพื้นโล่งที่มีแสงอาทิตย์ส่องลงมาจากรหลังคากระจกด้านบน งดงามตระการตาจนไม่อาจละลายตาไปได้

“เสาเอกที่คุณเห็น แสดงถึงทิศทั้งแปดที่ยมทูตหัวหน้าแผนกเป็นผู้ดูแลรับผิดชอบครับ...” จินณห์ต่ออธิบาย “นอกจากยมทูตแต่ละตนจะทำงานตามสังกัดของตนเองแล้ว ก็ต้องร่วมมือกับสวรรค์เพื่อรักษาความสงบเรียบร้อยของทั้งสามโลกด้วย ลวดลายที่สลักบนเสาก็มาจากสัตว์มงคลตามความเชื่อของมนุษย์ครับ”

ดาริกาไม่คิดเลยว่าการมาเยือนยมโลกในครั้งนี้จะทำให้ภาพจำในหัวเธอเปลี่ยนไปโดยสิ้นเชิง ยมทูตที่เคยนึกกลัวไม่มีส่วนหนึ่งส่วนใดต่างจากมนุษย์เดินดินเลยสักนิด พวกเขาสวมกางเกงยีนกับเสื้อยืดลายการ์ตูน บ้างก็ห้อยพวงกุญแจลาบูนูที่กระเป๋าสะพาย หลายตนสวมใส่เสื้อผ้าไฮแฟชั่น แบบที่ก้าวขึ้นรันเวย์ได้อย่างไม่ติดขัด ดูไม่ต่างจากมนุษย์วัยรุ่นตามย่าน

สยามสแควร์เลยด้วยซ้ำ

“สำนักงานใหญ่ของยมโลกส่งเสริมให้พนักงานได้รับความยืดหยุ่นในการทำงาน จึงมีระบบทำงานแบบ Flexible Working Hour และไม่บังคับการสวมใส่ยูนิฟอร์มครับ คุณดาริกาเองก็สามารถเลือกเสื้อผ้าจากศูนย์บริการอารมณ์มาใช้ได้ฟรีเช่นกัน ถือเป็นหนึ่งในสวัสดิการสำหรับพนักงานของยมโลกครับ”

หญิงสาวพยักหน้าเข้าใจ ไม่ใช่แค่โลกมนุษย์ แต่ยมโลกเองก็ปรับตัวไปตามยุคสมัยด้วยเหมือนกัน แต่ถึงยมทูตเหล่านั้นจะดูอินทรมามากแค่ไหน ทว่ากลับไม่มีใครที่ดูโดดเด่นและสะกดสายตาได้เท่าชายหนุ่มที่ยืนข้างๆ เธอเลย ทั้งๆ ที่เขาสวมเพียงเสื้อเชิ้ตสีขาวกับกางเกงสแลกส์สีดำเท่านั้น

หลังจากนั้นจิตฉันทักพิฑาธิดาขึ้นลิฟต์ไปยังชั้นสิบเก้า ก่อนจะมาหยุดหน้าบานประตูสีทองที่เกะสลักเป็นรูปร่างรูปก่อนเหมม ดาริกาสังเกตว่าบานประตูของยมโลกมักเป็นสีทองและแตกต่างกันตามลวดลายที่สลักอยู่บนบานประตู หลังจากທີ່จิตฉันทักสแกนบัตรประจำตัวพนักงานเพื่อยืนยันตัวตนแล้ว ประตูก็เปิดออกช้าๆ

“ที่นี่คือหอสมุดแห่งความทรงจำครับ...”

ทันทีที่บานประตูเปิดออกจนสุดก็ปรากฏห้องโถงกว้างที่มีสมุดบันทึกนับล้านเรียงรายอยู่บนชั้น ความสูงของหอสมุดนี้เทียบได้กับความสูงของตึกราวสิบชั้น ขณะที่ด้านบนแขวนโคมไฟระย้าที่เปล่งแสงระยิบระยับลือกับแสงสีทองที่เปล่งออกมาจากสมุดแต่ละเล่ม

“ความทรงจำของมนุษย์แต่ละคนจะถูกเก็บรักษาไว้ในสมุดบันทึกเหล่านั้น โดยรวบรวมเรื่องราวตั้งแต่อดีตชาติจนถึงปัจจุบัน”

ดาริกาเฝ้าริมฝีปากโดยไม่รู้ตัว ไม่คิดไม่ฝันว่าจะได้รับรู้เรื่องราวอันน่าพิศวงแบบนี้ จิตฉันทักพาเธอเดินไปหยุดที่แท่นหินอ่อนกลางห้องโถง ก่อนจะสะบัดมือ สมุดบันทึกเล่มหนึ่งก็มาปรากฏเบื้องหน้าทั้งคู่

อัณมณีสีชมพูที่ประดับบนหน้าปกเปล่งแสงเจิดจ้า ก่อนจะมีตัวอักษร

สีทองปรากฏขึ้นมา...

มัลลิกา จารุมิ่งมงคล

“ขอโทษนะครับ”

ยังไม่ทันที่ดาริกาจะถามจึ้นทันทีว่าเขาขอโทษเธอด้วยเรื่องอะไร
มือหนักก็เลื่อนมากอบกุ่มมือเธออย่างนุ่มนวล พร้อมกับที่หญิงสาวรู้สึก
เหมือนร่างกายถูกกระชากอย่างรุนแรง

แล้วเธอก็ไม่รู้อะไรอีก...

ขออย่า